

Controle

Gemma genoot van zijn kussen, van zijn hongerige lippen op de hare. Eigenlijk zag Kirby er helemaal niet zo sterk uit, maar nu hij haar tegen zich aan drukte, waren zijn borstspieren onder de dunne stof van zijn shirt duidelijk te voelen. Het leek of zijn hartstocht hem sterker maakte.

Niet dat hij zo geweldig kon zoenen, maar Gemma had nu eenmaal besloten om niet langer alle jongens met Alex of alle zoenen met Alex' zoenen te vergelijken, want daartegen legden ze het toch allemaal af. Maar ook zonder Alex als norm, scoorde Kirby allesbehalve hoog.

Toch was er een reden dat ze telkens met hem afsprak en dat ze steeds zoenend op de achterbank van zijn oude Toyota waren geëindigd. Het was overigens bij zoenen gebleven, want daar lag voor Gemma de grens.

Dat ze steeds weer terugging naar Kirby had niets met verliefdheid te maken, laat staan met zijn zoentechniek. Alex was nog steeds de enige voor haar, en niemand anders. Maar ze kon nu eenmaal niet bij hem zijn en ook kon ze het Harper en haar vader niet langer aandoen om met een chagrijnig gezicht door het huis te lopen.

Zodoende zat ze nu bij Kirby in de auto en waren ze aan het

zoenen geslagen. Aan de ene kant genoot ze ervan, maar aan de andere kant voelde ze dat het verkeerd was.

Als Gemma nog steeds honderd procent mens was geweest, had ze dit ongetwijfeld een leuk tijdverdrijf gevonden. Kirby was sexy en lief en hij maakte haar aan het lachen. Maar de sirene in haar hunkerde naar lichamelijk contact.

Ze werd steeds rustelozer. Thea had haar gewaarschuwd dat dit zou gebeuren als ze niet op tijd at. Officieel hoefde ze alleen maar te eten voor de zonnewende of de nachtevening, maar hoe langer ze niet at, hoe onrustiger en prikkelbaarder ze werd.

Er waren een paar trucjes waarmee ze de honger kon uitstellen. Een daarvan was zwemmen, iets wat ze zo vaak mogelijk deed. Een ander was zingen, maar dat durfde ze niet goed, uit angst iemand per ongeluk te betoveren.

Een derde truc, die niets met uitstellen te maken had, was toegeven aan de honger. En dat was precies waar ze mee bezig was met Kirby: ze kuste hem om te voorkomen dat ze hem zou opeten.

Toen zijn kus heftiger werd en hij haar tegen de leuning van de stoel drukte, werd er binnen in haar iets wakker. Een warm gevoel verspreidde zich vanuit haar buik door haar hele lijf en deed haar huid tintelen, net als wanneer haar benen zich tot een staart vormden.

De sirene in haar wilde naar buiten, en vreemd genoeg gaf het haar een heerlijk gevoel om die drang tegen te houden. Niet het monster maar zij had de touwtjes in handen, en terwijl Kirby haar hals zoende, bleef ze standvastig op de grens tussen sirene en mens.

Pas toen zijn hand onder haar rok verdween en over de gladde huid van haar dij gleed, kwam Gemma's lust tot bedaren. Haar huid tintelde niet langer en het warme gevoel ebde weg. Ze ging overeind zitten en duwde Kirby van zich af.

'Sorry,' zei Kirby, nog nahijgend. Hij schoof iets van haar af. 'Ging ik te ver?'

‘Je kent de regels.’ Ze trok haar rok recht. ‘Verder dan zoenen ga ik niet.’

Hij trok een grimas en streek het donkere haar van zijn voorhoofd. ‘Ik liet me een beetje gaan. Het zal niet weer gebeuren.’

Ze keek hem glimlachend aan. ‘Oké. Probeer je volgende keer beter aan de regels te houden.’

‘Dus er komt nog wel een volgende keer?’ vroeg Kirby hoopvol.

Hij zat geknield op de zitting en zijn blauwe ogen glinsterden. Met zijn gave huid, scherpe profiel en slanke postuur was Kirby niet alleen fotomodelachtig knap, maar ook had hij iets oprecht vriendelijks over zich.

Dat hij zo heftig op haar reageerde, had waarschijnlijk meer te maken met haar uiterlijk dan met wat hij werkelijk voor haar voelde. Ze had haar waterlied niet op hem uitgetprobeerd, dus hij was niet betoverd. Maar ook zonder te zingen viel ze met haar uiterlijk nu eenmaal enorm in de smaak bij de jongens.

Kirby was een paar jaar ouder dan zij, maar ze kende hem wel van school. Hoewel hij aantrekkelijk en populair was, had hij zijn medescholieren nooit gepest. Ook had hij in de korte tijd dat ze aan het daten waren, geen enkele keer iets onaardigs over iemand gezegd en was het niet in hem opgekomen om haar te plagen.

Om die reden bleef Gemma met hem afspreken. Kirby deugde.

Ze vond hem aardig, maar meer ook niet. Van een magische vonk die haar als een blok voor Alex had doen vallen was bij Kirby absoluut geen sprake. Als ze bij hem was, had ze zichzelf, haar emoties, het monster en zelfs hém volledig onder controle. Ze zou hem nooit pijn kunnen doen, en hij haar evenmin.

‘Ja hoor, natuurlijk komt er een volgende keer,’ zei Gemma.

Zijn gezicht brak open in een brede grijns. ‘Gelukkig maar. Ik geloof niet dat ik het mezelf ooit zou kunnen vergeven als ik het met jou liet stuklopen.’

‘Het zal je verbazen wat een mens zichzelf allemaal kan vergeven,’ mompelde Gemma.

‘Wat?’

‘Laat maar.’ Ze schudde haar hoofd en glimlachte geforceerd. ‘Hoe zie ik eruit?’

‘Geweldig, zoals altijd.’

Gemma lachte. ‘Ik bedoel of mijn make-up is uitgelopen. Zie ik eruit alsof ik achter in een auto heb liggen vrijen?’

Kirby boog zich naar haar toe, inspecteerde haar haren en make-up en gaf haar snel een kus op haar lippen. ‘Nope. Je ziet er perfect uit.’

‘Dank je.’ Gemma kamde met een hand door haar donkere, golvende haar, waarvan de goudkleurige highlights oplichtten in het schijnsel van de straatlantaarns.

‘We gaan dus nog vaker stiekem afspreken?’ vroeg Kirby terwijl hij achteroverleunde in de stoel en toekeek hoe ze haar rok en topje gladstreek.

‘Nou, niet lang meer,’ zei ze, ‘want morgen is mijn huisarrest officieel voorbij.’

‘Jammer,’ zei Kirby. ‘Ik vond die stiekeme afspraakjes eigenlijk steeds spannender worden. Vooral het idee dat we elk moment betrap konden worden...’

Gemma lachte, waarop Kirby zijn ogen sloot om optimaal van het geluid te kunnen genieten. Ze zorgde er wel voor dat ze nooit in zijn bijzijn zong, want ze wilde hem niet betoveren. Maar alleen haar lach had al een bepaald effect op hem.

‘Zo, Kirby, je bent ook niet bang uitgevallen, hè,’ zei ze op plagerige toon.

‘Nee, als het moet, sta ik mijn mannetje wel.’

Als bewijs spande hij zijn armspieren, waarop Gemma zich naar hem toe boog en hem kuste. Maar toen hij zijn armen om haar heen sloeg voor een langere kus, maakte ze zich snel van hem los.

‘Sorry, maar ik moet echt gaan,’ zei ze. ‘Mijn vader zit waarschijnlijk al op me te wachten.’

‘Hm, balen,’ verzuchtte hij. ‘Zie ik je morgen bij de repetitie?’

‘Natuurlijk.’ Gemma opende het portier en stapte uit. ‘Tot ziens.’

Ze sloot het portier en rende de straat uit naar haar huis. Ze liet zich door Kirby altijd om de hoek afzetten, zodat haar vader hen niet door het raam kon zien zoenen.

Terwijl ze langs Alex’ huis liep, hield ze haar blik expres strak op de grond gericht. Ze hoefde echt niet te weten of zijn auto op de oprit stond of het licht in zijn slaapkamer aan was. Hij wilde haar niet meer zien, dus dan hoefde zij hem ook niet meer te zien.

In haar eigen huis was het donker, wat ze als een goed teken opvatte. Brian moest de volgende dag al vroeg aan het werk, dus hopelijk lag hij al in bed. Toen ze de voordeur opendeed, probeerde ze zo zachtjes mogelijk naar binnen te sluipen.

Maar zodra ze de deur dichtdeed en er een tafellamp werd aangeknipt, gilte Gemma het bijna uit van schrik.

‘Jeetje... Harper.’ Ze legde haar hand op haar borst en leunde tegen de deur. ‘Waar slaat dit op?’

‘Ik moet met je praten,’ zei Harper.

Ze draaide de stoel van hun vader naar de deur. Haar lange, donkere haar was opgestoken in een slordige knot, en ze droeg haar afgedragen roze pyjamabroek, die haar strenge houding helemaal tenietdeed.

‘Wie verstopt zich nou als een of andere idioot in het donker?’ Gemma gebaarde naar de lamp op tafel. ‘Ik ben me doodgeschrokken.’

‘Mooi.’

‘Mooi?’ Ze rolde met haar ogen en kreunde. ‘O nee! Ga je weer op die toer?’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Harper.

‘Nou, dat je een preek gaat afsteken over alles wat ik fout doe.’

‘Ik ga niet preken,’ verdedigde Harper zich. ‘Ik wil alleen...’ Ze haalde diep adem en begon opnieuw. ‘Het is tien uur geweest en de repetitie zou twee uur geleden al afgelopen zijn. Je boft dat papa je weer vertrouwt, maar toevallig weet ik dat de repetities niet zo lang kunnen duren.’

‘Daniel bespioneert me zeker,’ mompelde Gemma. Ze staarde naar het versleten tapijt.

‘Daniel bespioneert je niet,’ wierp Harper tegen. ‘Toen ik langs het theater reed, heb ik zelf gezien dat er geen auto’s meer stonden. En aan de hoeveelheid eyeliner en dat idioot korte rokje te zien...’

‘Noem je dat kort?’ zei Gemma, maar toch trok ze haar rok omhoog.

‘... kan ik alleen maar concluderen dat je met een of andere jongen aan het rotzooien bent,’ vervolgde Harper. ‘Weet je hoe gevaarlijk dat is? Natuurlijk weet je dat. De sirenen vermoórd jongens. Dat heb je toch zelf gezien.’

Gemma staarde naar de vloer. Ze had haar zus nog steeds niet verteld dat ze zelf ook een jongen had vermoord. Toen hij haar aanviel, was ze onmiddellijk in een monster veranderd. Maar de ware reden waarom ze hem had vermoord was dat ze niet anders kón. Om als sirene te kunnen overleven, moest ze zichzelf nu eenmaal voeden.

Sinds Gemma weer thuis was, was bij Harper argwaan ontstaan over de manier waarop de sirenen zich voedden. Tot nu toe had ze Gemma niet op de man af gevraagd of ze zelf ook iemand had vermoord. Als dat nog niet het geval was, begreep ze heel goed dat Gemma binnenkort wel zou moeten.

‘Dat is niet waar,’ verzuchtte Gemma. ‘Het is gewoon een jongen die ook in het toneelstuk zit. We spreken wel eens af. Het stelt verder niks voor.’

‘Gewoon een jongen? Hoe heet hij dan?’ Harper trok haar wenkbrauwen op.

‘Kirby Logan,’ zei ze.

‘Kirby? O, maar dat is een aardige jongen.’ Harper leek zich iets te ontspannen. Kennelijk herinnerde ze zich hem van de middelbare school. ‘Maar dat betekent niet dat je iets bij hem te zoeken hebt. Hij is te oud voor...’

‘Kom op, Harper!’ onderbrak Gemma haar. ‘Ik ben een mytho-

logisch monster en jij maakt een probleem van drie jaar leeftijdsverschil?’

‘Wat ik bedoel is...’ Ze keek naar Gemma op. ‘Ik kan honderden redenen bedenken waarom je niet met Kirby moet omgaan en één daarvan is het leeftijdsverschil. Een andere is het feit dat het net uit is met Alex. Maar eigenlijk gaat het daar ook niet om. Je weet zelf heel goed waarom het fout is. Dat is de enige reden die telt.’

‘Wat een onzin.’ Gemma bonsde met haar achterhoofd tegen de deur. ‘Hebben papa en jij niet gezegd dat ik dingen moest ondernemen en moest ophouden met mokken? Dus ben ik bij de toneelclub gegaan en vrienden aan het maken. Doe ik eindelijk iets, is het weer niet goed.’

‘Zo bedoel ik het niet.’ Harper deed haar best om haar stem onder controle te houden zodat Brian niet wakker werd. ‘Je hebt wekenlang alleen maar in je pyjama rondgehangen. Je douchte niet, je at niet. Ik wilde alleen maar dat je iets dééd.’

‘Dat doe ik nu toch. Geef me dan alsjeblieft een beetje de ruimte,’ zei Gemma. ‘Ik kan al niet meer meedoen aan zwemwedstrijden omdat ik door mijn bovennatuurlijke krachten veel te snel ben, dus dat is niet eerlijk tegenover de anderen. Trouwens, het is niet eens eerlijk tegenover mezelf, want ik heb er keihard voor getraind. Maar goed, het maakt ook allemaal niets meer uit.’

‘Natuurlijk wel,’ zei Harper haastig. Haar stem klonk iets zachter nu.

‘Ik heb niet alleen het zwemmen moeten opgeven,’ vervolgde Gemma, ‘maar ook Alex. En misschien moet ik jou en papa ook opgeven en...’

‘Daar gaan we iets aan doen,’ zei Harper voor de zoveelste keer deze zomer.

Gemma was blij dat ze haar zin niet had hoeven afmaken, want ze had op het punt gestaan te zeggen dat ze misschien ook haar leven moest opgeven. Tot nu toe had ze het daar met Harper nog niet over gehad.

De sirenen begonnen hun geduld te verliezen en hoewel ze het niet met zoveel woorden hadden gezegd, vermoedde Gemma dat ze al bezig waren een vervanger voor haar te zoeken. Het was slechts een kwestie van tijd voordat ze iemand hadden gevonden en zich vervolgens van haar zouden ontdoen.

‘Ik weet niet meer wie ik ben,’ zei Gemma ten slotte, met moeite haar tranen bedwingend. ‘Ik heb alles wat me lief is opgegeven. Dus geef me nu alsjeblieft de ruimte om uit te zoeken hoe ik verder moet.’

Harper slaakte een diepe zucht. ‘Oké. Maar wees voorzichtig.’

‘Ik ben altijd voorzichtig,’ loog Gemma, en meteen draaide ze zich om en rende de trap op zodat ze niet meer hoefde te praten.

Eenmaal veilig op haar kamer begon ze met haar hand voor haar mond zachtjes te huilen.

De afgelopen weken was ze steeds dieper weggezakt in haar depressie. Harper dacht waarschijnlijk dat het door Alex kwam, maar dat was maar ten dele waar. Het kwam ook door het feit dat ze haar droom om olympisch kampioen te worden had moeten opgeven. Bovendien moest ze onder ogen zien dat ze een moordenaar was en had ze alle hoop en plannen voor de toekomst moeten laten varen.

Telkens weer had ze zichzelf afgevraagd wat ze zou doen als ze nog maar een paar weken te leven had. Een paar weken leek haar een redelijke termijn, want ze dacht niet dat de sirenen het veel langer met haar zouden uithouden, laat staan in Capri.

Het probleem was dat ze tot nu toe geen oplossing had kunnen bedenken, want wat ze het liefst wilde – bij haar ouders, Harper en Alex zijn, op het strand liggen en dag en nacht zwemmen – was helaas onmogelijk.

Ze moest een alternatief verzinnen. Tot dusver had ze niets anders kunnen bedenken dan zoenen met Kirby en doen alsof er niets aan de hand was.

Obsessie

Terwijl Daniel de *Flierefluter* de haven in voer, zorgde een windje vanuit de baai voor verkoeling tegen de brandende zon op zijn huid. Hij zette de motor uit en sprong op de kade om de boot vast te leggen.

Hij had net een knoop in het touw gelegd toen hij gespetter achter zich hoorde. Hij slaakte een diepe zucht. Ook zonder om te kijken wist hij al wie het was. Hij voelde het aan de blik die op hem werd gericht.

Ook al was Daniel nog niet door de sirenen betoverd, helemaal ongevoelig voor hun charmes was hij niet. Penns uitstraling liet niemand onberoerd. Als ze dichterbij kwam, begon er iets te zinderen in de lucht.

Onderweg van Bernies Eiland naar het vasteland had hij al het vermoeden dat ze achter hem aan zwom. Hij kon het niet met zekerheid zeggen, maar telkens wanneer hij aan het varen was, meende hij vlak naast de boot de donkere contouren van haar vissennlijf onder water te zien schemeren. Soms leek het of hij dingen zag die er niet waren, maar toen hij Penn op de kade zag staan, werd zijn vermoeden alleen maar bevestigd: ze stalkte hem.

‘Lekker gezwommen?’ vroeg hij. Toen hij zag dat Penn wel een

bovenstuk maar geen bikinibroekje droeg, wendde hij zijn blik snel af. 'Ik zou me maar snel aankleden als ik jou was, anders word je nog gearresteerd.'

Penn gniffelde. 'Daar geloof ik niks van. Ik ben nog nooit ergens voor gearresteerd.'

Vanuit zijn ooghoek zag hij dat ze iets uit haar bovenstukje haalde. Het bleek haar tot een balletje opgerolde bikinibroekje te zijn.

Daniel klom weer op zijn boot. Er lag een t-shirt uitgespreid op het dek en hij trok het aan. Penn klakte bij wijze van teleurstelling met haar tong, waarop hij snel de kajuit in ging om zijn schoenen en sokken te pakken. Het kleine deurtje viel achter hem dicht.

Sinds hij naar Bernies Eiland was verhuisd, stond er niet veel meer in zijn voormalige woning, waardoor zijn schoenen tijdens het varen alle kanten op konden rollen. Nu hadden ze zelfs kans gezien om onder zijn bed terecht te komen.

Toen hij ze te pakken had, haastte hij zich terug naar het dek. Hij kon zich bijna niet voorstellen dat Penn buiten op hem wachtte zonder iets uit te spoken.

Hij duwde het deurtje open en terwijl hij het trapje naar het dek op liep, botste hij bijna tegen haar op. Ze stond boven op het dek. Het water drupte uit haar lange, zwarte haren over haar bruine huid omlaag, en ze keek hem met haar donkere ogen stralend aan. 'Krijg ik nog een handdoek van je of niet?' vroeg ze met een fluweelzacht stemmetje.

'Wat doe je op mijn boot?' vroeg Daniel. 'Ik kan me niet herinneren dat ik je heb uitgenodigd.'

'Ik ben toch geen vampier,' zei Penn met een subtiele ondertoon in haar stem. 'Ik heb geen uitnodiging nodig.'

'Ik heb geen handdoeken meer aan boord,' zei Daniel als antwoord op haar eerdere vraag.

Hij liep de trap op. Toen ze niet opzij ging, moest hij langs haar heen schuiven, zodat hij haar warme huid door zijn t-shirt heen